

РЕШЕНИЕ

№ 132

гр. Пловдив, 30.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на втори ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
                  Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Анна Д. Стоянова
в присъствието на прокурора Димитър Ангелов Ангелов (АП-Пловдив)
като разглежда докладваното от Велина Ем. Антонова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20215000600392 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Делото е било образувано във връзка с жалба на адв. К.Е. – защитник на подсъдимия Н.И.П.. срещу присъда № 260049 от 20.05.2021 г. по НОХД № 247/2020 г. на Окръжен съд – Пловдив, наказателно отделение.

С посочения съдебен акт подсъдимият Н.И.П.. е бил признат за виновен по повдигнатите му обвинения за извършени престъпления по чл. 255, ал. 1, предл. 2 от НК и по чл. 257, ал. 1, предл. 1 вр. чл. 256 НК, за което са му били наложени наказания при условията на чл. 55, ал. 1, т. 1 и ал. 3 НК респективно от по една година лишаване от свобода за всяко едно от престъпленията. На основание чл. 23, ал. 1 НК на подсъдимия Н.И.П.. е било наложено едно общо най-тежко наказание от една година лишаване от свобода, чието изпълнение е било отложено с изпитателен срок от три години, след влизане на присъдата в законна сила.

Със съдебния си акт първият съд се е произнесъл и за разностите по делото.

В подадената жалба се атакува присъдата като неправилна, незаконосъобразна и постановена в противоречие със събраните доказателства.

При условията на алтернативност се иска присъдата да бъде отменена и подсъдимият да бъде признат за невинен и оправдан по повдигнатите му обвинения или делото да се върне за ново разглеждане на друг състав на първоинстанционния съд.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция се претендира въззивният съд да приложи института на давността чрез прекратяване на наказателното производство по делото.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция представителят на Апелативна прокуратура - Пловдив изразява становище, че е изтекла давността за наказателното преследване. Моли въззивната инстанция да отмени присъдата на първия съд и да прекрати наказателното производство по делото поради изтичането на абсолютната погасителна давност.

В хода на съдебните прения пред настоящия съд адв. Е. и неговият подзащитен се позовават на изтичането на абсолютната давност за наказателно преследване, като намират, че производството по делото следва да се прекрати.

Подсъдимият поддържа доводите на своя защитник.

В последната си дума моли съда да се прекрати делото, поради изтичане на давност.

Пловдивският апелативен съд, като въззивна инстанция, проверявайки законосъобразността и обосноваността на първоинстанционната присъда съобразно изискванията на чл. 313 и чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Първият съд е приел за установени следните факти по делото.

Към инкриминирания момент подсъдимият Н.И.П.. управлявал и представлявал търговско дружество „Н.“ ЕООД със седалище и адрес на управление в. П. Дружеството било регистрирано с решение № */05.10.2001 г. на Окръжен съд гр. Пловдив по фирмено дело № */2001 г. Предметът му на дейност бил извършването на строително-монтажни услуги. Търговецът бил регистриран по реда на ДПК в ТДД П. с ЕИК по БУЛСТАТ *** и служебен

номер от регистри на НАП *** от 12.10.2001 г. Считано от 13.08.2002 г. дружеството било регистрирано и по Закона за ДДС с изх. № 11171/13.08.2002 г. по реда на чл. 108 от ЗДДС /отм./ по подадено заявление № 334/06.08.2002 г. за достигнат оборот от 77 686 лева.

Като регистриран по ЗДДС субект за търговското дружество „Н.“ ЕООД съществувало задължение съобразно чл.100 ал.1, 2 и 3 от ЗДДС /отм./ и чл.89 ал.1 от ППЗДДС /отм./ да декларира за всеки данъчен период необходимата информация свързана с дейността, която е основание за възникване на права и задължения, като справката-декларация се съставяла по образец и следвало да се подава за всеки данъчен период, който бил едномесечен и съвпадал с календарния месец, в съответната Т.д. на НАП до 14-то число вкл. на месеца, следващ данъчния период, за който се отнася. Справката-декларация по ЗДДС се съставяла въз основа на съответните отчетни регистри - дневника за покупките и дневника за продажбите, които следвало да съдържат информация за всички издадени и получени данъчни документи и отчети. Представлявайки изкуствен субект на правото тези си нормативно уредени ангажименти, юридическото лице следвало да осъществява чрез своя управителен орган или упълномощено от него лице.

Към 2006 г. „Н.“ ЕООД счетоводно било обслужвано от С.Д.С.. Тя обработвала документите за търговските операции на дружеството и ги осчетоводявала. Изготвяла и справки-декларации по ЗДДС и придружаващите ги отчетни регистри, като в тях отразявала сведенията произтичащи от съдържанието на фактурите, които ѝ били предоставени от управителя и представляващия дружеството - подс. П.. За целта след осъществяване на сделките, фактурите и други счетоводни документи се предавали от подс. П. на С., като на база на съдържащата се в тях информация счетоводителката съобщавала на обвиняемия какъв е следващият от тях данъчен резултат. След съответното оформяне на справките-декларации и дневниците за покупки и продажби за съответния период С. чисто технически ги подавала по електронен път, със свой електронен подпис, за което имала издадени нарочни пълномощни. Самата тя по друг начин не била обвързана с посочения търговски субект и не била запозната с търговската дейност, както и дали осчетоводяваните от нея първични счетоводни документи отразявали реални стопански операции.

През месец юли 2006 г. подс. Н.П. решил да осуети и избегне установяването и плащането на данъчни задължения по ЗДДС за управляваното и представлявано от него дружество - „Н.“ ЕООД за данъчния период 01.07-31.07.2006 г. За същия управляваното от него дружество извършило доставки по 4 фактури с обща стойност на данъчната основа на облагаемите доставки, без износа - 214 185,02 лева и ДДС в общ размер на 42 837 лева. Сделките били описани по съответните параметри в дневника продажби за периода - месец юли 2006 г. За да намали данъчния си резултат за същия период подс. П. решил да ползва неистински документи удостоверяващи привидно реализирани сделки, по които дружеството му „Н.“ ЕООД било получател на стоки и услуги. Ролята им била чрез имитирането на облагаеми доставки, като реализирани от друг данъчно задължен по ЗДДС търговец, да ползва неправомерно данъчен кредит по смисъла на чл. 63 от закона - ЗДДС /отм./, а именно да приспадне сумата на начисления данък по повод доставката от размера на данъчните си задължения. Глобалната последица от замислената операция била по този начин да се преобразува финансовият резултат на дружеството за данъчния период, като за сметка на изчисления по тези сделки данъчен кредит, да се намали размерът на данъка върху добавената стойност, който следвало да се декларира и внесе за периода.

В изпълнение на намисленото подс. П. се снабдил по неустановен по делото начин с 5 фактури със следните номера: 3000000116/14.07.2006 г., 3000000133/17.07.2006 г., 300000149/18.07.2006 г., 3000000178/19.07.2006 г., 3000000189/20.07.2006 г., издадени от името на "Н. ЕООД - Л. като доставчик на описаните в тях стоки. „Н.“ЕООД имало типичния профил на фирма-фантом. Съществувало формално без да разполага с материален, технически и човешки ресурс за осъществяване на стопанска дейност. Съществуването му било оправдано от целта на верига от дружества посредством които да се генерира данъчен кредит по фиктивни сделки с цел приспадането му и укриване на дължими данъци. Управител на дружеството-фантом бил Й.Д. - безработен, с ниско ниво на образование и нисък социален статус. През 2004 г. Д. приел предложение на непознат да му бъде регистрирана фирма срещу ежемесечно заплащане на „някой лев“. След като Д. бил регистриран като управител и представител на "Н. ЕООД не се бил занимавал с дейността на търговеца, не бил подписвал документи, не бил

сключвал сделки и издавал фактури, вкл. и на „Н.“ ЕООД. Не бил чувал за това дружество, нито познавал неговия управител - подс. П.. Братът на свид. Й.Д. - В. Д. бил генерален пълномощник на дружеството - "Н. ЕООД, според представено по делото пълномощно от 17.05.2006 г., но също както и брат си, не знаел нищо за дружествените дела и не бил подписвал каквито и да било документи във връзка с „дейността“ на дружеството.

Петте фактури имали за предмет доставка на бетонна стомана, както следва:

- фактура № 3000000116/14.07.2006 г. за 36,500 т. стомана на стойност 35 770 лева и ДДС 7 154 лева на обща стойност 42 924 лева
- фактура № 3000000133/17.07.2006 г. за 23,500 т. стомана на стойност 22 981 лева и ДДС 4 596,20 лева на обща стойност 27 577,20 лева
- фактура № 3000000149/18.07.2006 г. за 23, 450 т. стомана на стойност 19 649,00 лева и ДДС 3 929,80 лева на обща стойност 23 578,80 лева
- фактура № 3000000178/19.07.2006 г. за 34,200 т. стомана на стойност 33 516 лева и ДДС 6 703,20 лева на обща стойност 40 219,20 лева
- фактура № 3000000189/20.07.2006 г. за 20,300 т. стомана на стойност 19 894,00 лева и ДДС 3 978,80 лева на обща стойност 23 872,80 лева

Общият размер на начисления по горесцитираните 5 броя фактури ДДС възлиза на 26 362 лева.

Във всички горесцитирани фактури било отразено, че са съставени от Н.ЕООД чрез управителя Й.Д.. За получател бил положен подпис от подс. Н.П..

Отразените чрез фактурите сделки били симулативни, като отразените в тях доставки не били осъществени. Подсъдимият знаел, че се касае за фиктивна търговска дейност, защото не били осъществени посочените погоре във фактурите доставки. Въпреки това същият представил фактурите № 3000000116/14.07.2006г., №3000000133/17.07.2006г., №3000000149/18.07.2006г., №3000000178/19.07.2006 г., №3000000189/20.07.2006 г., издадени от Н.ЕООД - Л. на счетоводителя С. за тяхното включване в счетоводството. Предвид установения механизъм на работа С. не знаела характера на търговските отношения на процесната фирма с Н.ЕООД гр. Л. и обстоятелството, че фактурите са с невярно съдържание, защото описват несъществуващи стопански операции. За това ги отразила в

дневника покупки /т. 4, л. 143-145/ на Н.“ ЕООД за месец юли 2006 г. По този начин подс. П. използвал като инструмент С., която не съзнавала ролята на представените ѝ първични счетоводни документи, като описващи несъществуващи стопански операции при воденето на счетоводството за времето от 01.07.2006 г. до 31.07.2006 г. Гореописаното определило и дневника за покупките като документ с невярно съдържание, понеже отразявал информация за сделки, неосъществени в действителност, т. е. при липса на истинска доставка на стока съгласно чл. 6 от ЗДДС /отм./, а водената счетоводна отчетност, като такава с невярно съдържание.

Подсъдимият Н.П. посредством С. С., която не съзнавала неверните обстоятелства отразени във фактурите, описани по-горе и съвсем добросъвестно ги отразила в отчетните регистри и в дневника покупки, с цел да осуети установяването на данъчни задължения - ДДС за внасяне в особено големи размери - 26 362 лева, водил счетоводна отчетност с невярно съдържание отчетен регистър - дневник за покупките съгласно чл. 104 от ЗДДС /отм./ и чл. 91, чл. 92, чл. 94 и чл. 96 ал. 1 от ППЗДДС /отм./, като в отчетния регистър за покупките за данъчен периода 01.07.2006 г. - 31.07.2006 г. подаден заедно със справка-декларацията по ЗДДС № 1600-0840325/08.08.2006 г. на 08.08.2006 г. пред ТДД на НАП гр. П., е отразил счетоводни документи с невярно съдържание - данъчни фактури с №30000000116/14.07.2006г., №30000000133/17.07.2006г., №30000000149/18.07.2006г., №30000000178/19.07.2006 г., №30000000189/20.07.2006г., издадени от Н.ЕООД гр. Л. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на, както следва: по данъчна фактура 30000000116/14.07.2006 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 7 154,00 лева, по данъчна фактура № 30000000133/17.07.2006 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 4 596,20 лева, по данъчна фактура № 30000000149/18.07.2006 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 3 929,80 лева, по данъчна фактура № 30000000178/19.07.2006 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 6 703,20 лева, по данъчна фактура № 30000000189/20.07.2006 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 3 978,80 лева, всички издадени от Н.ЕООД гр. Л., без да са налице доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС /отм./

Като последица от така водената счетоводна отчетност с невярно съдържание - посредством отразяване в отчетния регистър за покупките за данъчния период 01.07-31.07.2006 г., в справката-декларация за периода залегнали редица несъответстващи на истината обстоятелства, а именно в раздел „Б“ от декларацията относно размера на получените доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит бил вписан размер от 41 724,36 лева при действително установен размер от 15 365,36 лева и по този начин се променил резултата за периода, като в раздел „В“ било декларирано ДДС за внасяне в размер на 1 112,64 лева, а действително установеният ДДС за внасяне бил в размер на 27 474,64 лева.

След оформяне съдържанието на данъчната декларация за данък върху добавената стойност за периода 01.07-31.07.2006 г. С. уведомила подсъдимия и подала, като обикновено техническо действие, справката декларация на 08.08.2006 г. в ТДЦ на НАП П., където била заведена с вх. № 1600-0840325, заедно с дневниците покупки и продажби, като както дневниците за покупки, така и самата данъчна декларация съдържали неверни сведения и чрез тях се потвърждавала неистина в подадената декларация, която се изисквала по силата на закон - чл. 100 ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗДДС /отм./ и чл. 89 ал. 1 от ППЗДДС /отм./ относно размера на получените доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 41 724,36 лева в раздел „Б“ от декларацията при действително установен 15 365,36 лева. По този начин е бил променен и резултатът за периода, като в раздел „З“ от декларацията е декларирано ДДС за внасяне в размер на 1 112,64 лева, а действително установения ДДС за внасяне е в размер на 27 474,64 лева. Последица от това било потвърждаването на гореописаните неистински сведения от управителя на „Н.“ ЕООД пред структурите на НАП. С тези действия на подс. П., извършени посредством С., се стигнало до осуетяване установяването на действителното данъчно задължение и до избягване плащането на данъчни задължения по ЗДДС в особено големи размери - 26 362 лева за представляваното от него юридическо лице, дължащо се на неправомерно приспадане на наследващ се данъчен кредит в същия размер.

Укритите данъчни задължения били в особено големи размери, тъй като надхвърляли посочения в нормата на чл. 93 т. 14 пр.2-ро от НК размер от 12 000 лева, който определя данъците като такива в „особено големи

размери“.

Впоследствие периодът 01.07-31.07.2006 г. бил обхванат от ревизионно производство, проведено на „Н.“ ЕООД за задълженията, свързани с ДДС и корпоративния данък, дължими от дружеството. Началото на ревизионното производство било поставено със заповед за възлагане на ревизия № 4440/17.10.2006 г., изменяна със заповед № 197/17.01.2007 г. и № 317/31.01.2007 г. Ревизията била извършена от свидетелите Л.Д. и В.К. заедно с третия член на ревизионния екип - Ц.К.. В хода на ревизията обект на изследване, освен останалите сделки, станали и доставките осчетоводени като извършени от Н.ЕООД, по които получател било търговско дружество „Н.“ ЕООД. Чрез използваните способи, вкл. извършването на насрещни проверки и анализ на издирените документи се установило, че в дневниците за продажби за месец юли 2006 г. на "Н. ЕООД, горесцитираните 5 броя фактури били отчетени. Установило се обаче, от представената оборотна ведомост на същото дружество, че за м. юли 2006 г. не са били начислени разходи за работни заплати и осигуровки, както и че дружеството не разполага с дълготрайни материални активи, т. е. дружеството не притежавало техническа и кадрова обезпеченост за извършване на доставките. Не били представени сертификати за качество, годност и други отнасящи се за стоките, предмет на доставката, на бетонната стомана, както и документи относно транспорта на стоките, пътни листове, товарителници, приемно-предавателни протоколи и други. Бил представен договор от 05.10.2005 г. между "Н." ЕООД /възложител/ и ЕТ „Д.“ /изпълнител/ за осъществяване на транспорт на бетонна стомана от страна на едноличния търговец, като ревизиращият екип установил, посредством насрещна проверка, че ЕТ „Д.“ не е осъществявала дейност от 13.12.2000 г. и не е издавала фактури с получател „Н."ЕООД. Също така бил представен договор за наем на помещение в гр. С., общ. В., ул. „Б.“ № * със страни „Н.“ – наемател и М.П.Т. с ЕГН ***** – негодател. Договорът се оказал недействителен, тъй като при проверка в ЕСГРАОН се установило, че лице с такова ЕГН не съществува. Били представени договор от 02.01.2006 г. за покупка на ориентировъчно количество - 500 тона бетонна стомана между "Н." ЕООД като продавач и „Н.“ ЕООД като купувач, като според чл.7.3 от договора, транспортът бил за сметка на купувача „Н.“ ЕООД. В тази връзка ревизиращият екип изискал справки за обстоятелствата по транспортиране на стоката, вкл. фактури,

МПС, марка, модел, пътен лист и пр. и справка за обстоятелства по складиране на стоката от страна на „Н.“ ЕООД. Такива не били представени, а според пояснения дадени от управителя Н.П., закупените количества бетонна стомана по посочените по-горе фактури от Н.ЕООД са били вложени в обект собственост на „В.“ ООД на ул. „И.“ № * гр. С.. С обяснения, дадени в хода на ревизията, било декларирано, че дружеството няма складова база и необходимите материалите се закупували при възникване на сделката и се влагали веднага в процеса на дейността. Ревизорите установили, че нямало в счетоводните документи на „Н.“ ЕООД фактури за извършени транспортни услуги на дружеството, свързани с транспортирането на 137,95 тона бетонна стомана със специализиран транспорт, нямало фактури за наето МПС и плащани наеми за него, а представените пътни листове за извършен транспорт с притежавания от дружеството „М.“ за периода 23.05.2006 г. - 31.08.2006 г. не съдържат информация за превоз на бетонна стомана. Установили също така, че от дебита на сметка 601 - разход на материали от оборотна ведомост за периода 01.01.2006г. - 31.08.2006 г. се установява, че материалите фактурирани от „Н.т“ са изписани на разход, т.е. вложени са при извършените строително-монтажни работи, което не отговаряло на истината, тъй като при съпоставка на протоколите за приети извършени СМР на обект на „В.“ ООД на ул. „И.“ в гр. С. се установява, че строително-монтажните работи са били извършени 3-4 месеца преди издаване на фактурите и извършване на сделките от Н.ЕООД, а именно към 15.04.2006 г., когато е извършена плоча на кота +19,90 в груб строеж. Ревизиращият екип също така е установил, че данъчна фактура № 179/04.07.2006 г. на стойност 190 999,02 лева издадена от „В.“ ООД е последната отнасяща се за данъчен период месец 07.2006 г. за извършени СМР, при които са вложени бетонни стомани. В следващите данъчни периоди до края на 2006 г. не са се установили извършвани услуги или продажби свързани с бетонова стомана на стойности близки до тази, посочена във фактурите на "Н. ЕООД. В крайна сметка изводите, до които е стигнал ревизиращият екип са, че не са налице доказателства за извършена доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС на бетонна стомана от „Н."ЕООД" и на основание чл.64 ал.1 т.3 и чл. 65 ал.4 т.3 от ЗДДС /отм./ вр.чл.6 от ЗДДС /отм./ ревизиращото дружество „Н.“ ЕООД няма право да приспада данъчен кредит в размер на 26 362 лева за данъчен период 01.07.2006 г. - 31.07.2006 г. по горецитираните фактури. За същия данъчен

период при ревизията се констатирали основания за корекция на данъчната основа, на получените доставки и на данъчния кредит, както следва:

- данъчна основа на облагаеми доставки с изключение на износа, декларирани от лицето - 214 185.02 лв., като същата стойност е констатирана и при ревизията;

- начислен ДДС по облагаеми доставки - 42 837 лв., като същата стойност е констатирана и при ревизията;

- всичко начислен ДДС - 42 837 лв., като същата стойност е констатирана при ревизията

- данъчна основа на доставките и вноса с право на пълен данъчен кредит - декларирана от лицето - 208 621.75 лв., а констатирано при ревизията е 76 811.75 лв.

- начислен ДДС по доставките и вноса с право на пълен данъчен кредит-декларирано от лицето - 41 724.36 лв., а установеното при ревизията е 15 365.36 лв.

- общо данъчен кредит - декларирано от лицето - 41 724.36 лв., а установеното при ревизията е 15 365.36 лв.

- резултат за периода за внасяне - декларирано от лицето 1 112.64 лв., а констатираното при ревизията е 27 474.64 лв. - т. е. декларирано е с 26 362 лв. по-малко.

Всички тези констатации залегнали в ревизионен доклад № 317/14.03.2007 г. въз основа на който бил издаден ревизионен акт № 1600317/16.05.2007 г. Същият ревизионен акт бил обжалван пред Директор дирекция „Обжалване и управление на изпълнението“, който с решение № 781/13.08.2007 г. го потвърдил в частта, с която е отказано приспадане на данъчен кредит по ЗДДС в размер на 26 362 лева за периода 01.07-31.07.2006 г. В жалбата си против ревизионния доклад подс. П. твърдял, че бетонната стомана била вложена в обекта на „В.“ ООД на ул. „И.“ в гр. С.. В последствие пред Административен съд гр. Пловдив горесцитираното решение било обжалвано, като с решение № 11/06.01.2009 г. жалбата на „Н.“ ЕООД била отхвърлена в тази й част, а пред развилото се пред ВАС производство, със свое решение № 8398/24.06.2009 г. ВАС оставил в сила решението на Административен съд гр. Пловдив. В всички свои актове цитираните съдебни

инстанции са приели отсъствие на облагаеми доставки от Н.ЕООД по издадените фактури през месец юли 2006 г. с получател „Н.“ ЕООД, които са били включени в дневниците покупки и посредством които е бил преобразуван данъчният резултат чрез деклариране на данъчен кредит за получаване.

В хода на разследването била извършена съдебносчетоводна експертиза /л. 45-115, т. 3 от досъд. пр./, от заключението на която се установило, че експертизата също е установила липсата на извършени доставки от Н.ЕООД по горесцитираните фактури - данъчни фактури с № 3000000116/14.07.2006г., №3000000133/17.07.2000г., №3000000149/18.07.2006 г., №3000000178/19.07.2006 г., № 3000000189/20.07.2006 г., по смисъла на чл. 6 от ЗДДС /отм./ на бетонна стомана, поради което на основание чл. 64 ал. 1 т. 3 и чл. 65 ал. 4 т. 3 от ЗДДС /отм./ вр. чл. 6 от ЗДДС /отм./ дружеството - „Н.“ ЕООД няма право да приспада данъчен кредит в размер на 26 362 лева за данъчен период 01.07.2006 г. -31.07.2006 г.

Съгласно заключението на допълнителната съдебно-счетоводна експертиза /л.60- 70, т. 6 от досъд. пр./ в случай че издадените от Н.ЕООД фактури не са били включени в дневника покупки от „Н.“ ЕООД, приложен към СД по ЗДДС за месец 07.2006 г., се установява допълнително начисляване на ДДС в размер на 26 362 лева. Експертизата е установила, че данъчният кредит за същия период е следвало да бъде 15 362,36 лева, а не както е начислен от данъчнозадълженото лице по справката-декларация данъчен кредит в размер на 41 724,36 лева, т. е. с 26 362,00 лева е начислен и деклариран в повече данъчен кредит от страна на данъчно задълженото лице.

В хода на разследването са били изследвани подписите за „получател“ положени от името на Н. П. в данъчните фактури издадени от името на "Н. ЕООД - 5 броя с номера № 3000000116/14.07.2006г., №3000000133/17.07.2006г., №3000000149/18.07.2006г., №3000000178/19.07.2006 г., № 3000000189/20.07.2006 г., като видно от заключението на извършената графическа експертиза /л. 27-28, т. 3 от досъд. пр./ е, че във всички фактури за получател от името на Н. П. подписите са положени от Н.И.П...

При разследването подс. П. първоначално бил разпитан като свидетел, като с протокол за доброволно предаване от 24.03.2008 г. /л. 44, т. 2 от досъд.

пр./ представил следните документи: договор за доставка от 15.06.2005 г., договор за доставка от 02.01.2006 г. /л. 60-61, т. 9 от досъд. пр./ /различава се от договор за доставка от 02.01.2006 г., представен пред данъчните органи при насрещната проверка на "Н. ЕООД /л. 325-326, т. 10 от досъд. пр./ - двата подписа за Й.Д. са коренно различни/, Споразумение от 31.07.2006 г. към договор за доставка от 02.01.2006 г., споразумение от 30.06.2006 г. към договор за доставка от 15.06.2005 г. и 30.06.2006 г., подписани между "Н." ЕООД и „Н.“ ЕООД. По отношение на същите документи е била назначена съдебнопочеркова експертиза - /л. 75, л. 79, т. 6 от досъд. пр./, от която се установило, че подписите в графите „за купувачи“ на горесцитираните документи вероятно са изпълнени от Н.И.П., а подписите в графите „за продавач“ в същите документи не са изпълнени от Й.Р.Д. и са несравними с подписите на Н.И.П.. и експертът не може да даде заключение дали са положени от него. Подписите в графите „съставил“ в копие на данъчни фактури с номера № 3000000116/14.07.2006 г., №3000000133/17.07.2006г., №3000000149/18.07.2006г., №3000000178/19.07.2006г., № 3000000189/20.07.2006 г. са нечетливи и не може да се извърши сравнително изследване.

По отношение на същите документи е била извършена съдебно-почеркова експертиза /л. 93-95, т. 6 от досъд. пр./ според заключението на която подписите в тях, както и в копие на придружително писмо от 29.01.2007 г. от името на Й.Д., справка-декларация по ЗДДС за месец 07.2006 г. и дневник за продажби към нея за „Н."ЕООД, протокол за приемане на декларации и дневници за покупки и продажби по ЗДДС от 14.08.2006 г. за „Н."ЕООД, не са били положени от лицето С.Д.С.. Експертът е дал заключение, че подписите във всички горесцитирани документи не са били изпълнени от едно и също лице.

Описаната фактическа обстановка е била приета за установена безспорно от събраните на досъдебното и съдебното производство доказателства.

Въз основата на така установените факти е било прието, че подсъдимият е осъществил обективните и субективните признаци на състава на престъплението по чл. 257 ал. 1 предл. 1 вр. чл. 255 ал. 1 предл. 2 вр. чл. 2 ал. 1 и ал. 2 НК за това, че на 08.08.2006 г. в гр. П., в качеството си на

собственик и управител на „Н.“ ЕООД е избегнал плащането на данъчни задължения по ЗДДС в особено големи размери - 26 362 лев, като е потвърдил неистина в подадена декларация, която се изисква по силата на закон – чл. 100 ал. 1, ал. 2 и ал. 3 от ЗДДС /отм./ и чл. 89 ал. 1 от ППЗДДС /отм./, за удостоверяване истинността на някои обстоятелства, като в справка-декларация /СД/ по ЗДДС с вх. № 1600-0840325/08.08.2006 г. за данъчен период 01.07.2006 г. - 31.07.2006 г. подадена пред ТДЦ на НАП гр. П. е потвърдил неистина относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 41 724,36 лева в раздел „Б“ от декларацията при действително установен 15 365,36 лева и е променил резултата за периода, като в раздел „З“ е декларира ДДС за внасяне в размер на 1 112,64 лева, а действително установеният ДДС за внасяне е в размер на 27 474,64 лева. Както и състава на престъплението по **чл. 257 ал. 1, предл. 1 вр. чл. 256 вр. чл. 2 ал. 1 и ал. 2 НК** , за това че в периода **01.07.2006 г. - 31.07.2006 г.** в гр. П., в качеството си на собственик и управител на „Н.“ ЕООД, с цел да осуети установяването на данъчни задължения - данък добавена стойност за внасяне, в особено големи размери - 26 362 лева, е водил счетоводна отчетност с невярно съдържание - отчетен регистър - дневник за покупките съгласно чл.104 от ЗДДС /отм./ и чл. 91, чл.92, чл.94 и чл. 96 ал.1 от ППЗДДС /отм./, като в отчетния регистър за покупките за данъчен периода 01.07.2006 г. - 31.07.2006 г. подаден заедно със справка-декларацията по ЗДДС № 1600-0840325/08.08.2006 г. на 08.08.2006 г. пред ТДЦ на НАП гр. П., е отразил счетоводни документи с невярно съдържание – следните данъчни фактури:

№3000000116/14.07.2006г.,

№3000000133/17.07.2006г.,

№3000000149/18.07.2006г.,

№3000000178/19.07.2006г.,

№3000000189/20.07.2006г., издадени от Н.ЕООД гр. Л. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на, както следва: по данъчна фактура 3000000116/14.07.2006 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 7 154,00 лева, по данъчна фактура № 3000000133/17.07.2006 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 4 596,20 лева, по данъчна фактура №

3000000149/18.07.2006 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 3 929,80 лева, по данъчна фактура № 3000000178/19.07.2006 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 6 703,20 лева, по данъчна фактура 3000000189/20.07.2006 г. с начислен данък при доставки с право на пълен данъчен кредит в размер на 3 978,80 лева, всички издадени от Н.ЕООД гр. Л., без да са налице доставки по смисъла на чл. 6 от ЗДДС /отм./

Първият съд е посочил, че от обективна страна деянието по първото от престъпленията подсъдимият П. е осъществил чрез потвърждаване на неистина в подадена декларация, която се изисква по силата на закон – чл.100 ал.1, ал.2 и ал.3 от ЗДДС /отм./ и чл.89 ал.1 от ППЗДЦС /отм./, за удостоверяване истинността на някои обстоятелства, като в справка-декларация /СД/ по ЗДДС с вх. № 1600-0840325/08.08.2006 г. за данъчен период 01.07.2006 г. - 31.07.2006 г. подадена пред ТДЦ на НАП гр. П. е потвърдил неистина относно размера на получени доставки и начислен ДДС по доставките с право на пълен данъчен кредит в размер на 41 724,36 лева в раздел „Б“ от декларацията при действително установен 15 365,36 лева и е променил резултата за периода, като в раздел „3“ е декларирал ДДС за внасяне в размер на 1 112,64 лева, а действително установеният ДДС за внасяне е в размер на 27 474,64 лева.

Приел е, че второто престъпление подсъдимият П. е осъществил, като е водил счетоводна отчетност с невярно съдържание - отчетен регистър - дневник за покупките съгласно чл.104 от ЗДДС /отм./ и чл. 91, чл.92, чл.94 и чл. 96 ал.1 от ППЗДЦС /отм./, като в отчетния регистър за покупките за данъчен периода 01.07.2006 г. - 31.07.2006 г. подаден заедно със справка-декларацията по ЗДДС № 1600-0840325/08.08.2006 г. на 08.08.2006 г. пред ТДЦ на НАП гр. П., отразявайки счетоводни документи с невярно съдържание, подробно описани в диспозитива на обвинението.

Въззивният съд намира, че следва да се произнесе за по поисканото прекратяване на производството по делото поради изтекла абсолютна погасителна давност за наказателно преследване.

Настоящата инстанция съобрази, че уважаването на искането за отмяна на присъдата на първата инстанция и за прекратяване на наказателното производство по делото на основание чл. 334, т. 4 от НПК, в хипотезата на чл.

24, ал. 1, т. 3 от НПК следва да се уважи без да се вземе отношение по въпросите за вината и отговорността. В случая се иска приложението на института на давността по приетата от първия съд правна квалификация на престъпленията, за които е бил внесен и съответния обвинителен акт в съда.

В този смисъл настоящият съд следва да се произнесе за приложението на съответния материално-правен институт. В случая въпросите извършено ли е престъплението, за което подсъдимият е предаден на съд, кой е неговият автор и каква е формата на вината, са били решени с присъдата на първия съд, поради което евентуалното прекратяване на наказателното преследване следва да се прогласи с решение на въззивната инстанция, а не с определение.

Настоящият съд намира, че съобразно уредената в чл. 81, ал. 3 НК абсолютната давност за наказателно преследване, когато в рамките на наказателното производство изтече срокът на давността по чл. 80 НК, увеличен с една втора, то следва да се прекрати независимо от спирането и прекъсването ѝ, като началото на срока съвпада с момента на довършване на престъплението.

В посочения по-горе смисъл подсъдимият Н.И.П. е бил признат за виновен по повдигнатите му обвинения за извършени престъпления по престъплението по чл. 257 ал. 1 предл. 1 вр. чл. 255 ал. 1 предл. 2 вр. чл. 2 ал. 1 и ал. 2 НК извършено на 08.08.2006 г. и по чл. 257, ал. 1, предл. 1 вр. чл. 256 НК, извършено в периода 01.07.2006 г. до 31.07.2006 г. Наказанието за всяко едно от посочените престъпления е лишаване от свобода от две до десет години, както и глоба. Според разпоредбата на чл. 80, ал. 1, т. 3 НК давността за наказателно преследване за това престъпление е десет години, а съгласно чл. 81, ал. 3 НК независимо от прекъсването или спирането на давността абсолютната давност за наказателно преследване за всяко едно от процесните престъпления е петнадесет години. Срокът на абсолютната давност за наказателно преследване срещу подсъдимия и двете обвинения е изтекъл респективно на 08.08.2021 г. и на 31.07.2021 г. Налице е и изявление на подсъдимия, че желае наказателното производство срещу него да бъде прекратено поради изтеклата давност. Ето защо, въззивният съд счита, че следва да приложи разпоредбата на чл. 334, т. 4 НПК във вр. чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК, като присъдата на първоинстанционния съд трябва да бъде отменена и

наказателното производство по делото срещу подсъдимия за извършените от него престъпления по чл. 257 ал. 1 предл. 1 вр. чл. 255 ал. 1 предл. 2 вр. чл. 2 ал. 1 и ал. 2 НК, извършено на 08.08.2006 г. и по чл. 257 ал. 1, предл. 1 вр. чл. 256 вр. чл. 2 ал. 1 и ал. 2 НК, извършено в периода 01.07.2006 г. - 31.07.2006 г. да бъде прекратено.

Водим от изложеното и на основание чл. 334, т. 4 НПК вр. чл. 24, ал. 1, т. 3 НПК вр. чл. 81, ал. 3, НК вр. чл. 80, ал. 1, т. 3 НК и чл. 336, т. 4 НПК, Пловдивският апелативен съд, наказателно отделение

РЕШИ:

ОТМЕНЯ присъда № 260049 ОТ 20.05.2021 г., постановена по НОХД № 247/2020 г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, наказателно отделение.

ПРЕКРАТЯВА наказателното производство, водено срещу Н.И.П.. (със снета по делото самоличност) за извършено на 08.08.2006 г. престъпление по чл. 257 ал. 1 предл. 1 във вр. с чл. 255 ал. 1 предл. 2 вр. чл. 2 ал. 1 и ал. 2 НК, както и за извършено в периода 01.07.2006 г. - 31.07.2006 г. престъпление по чл. 257 ал. 1, предл. 1 вр. чл. 256 вр. чл. 2 ал. 1 и ал. 2 НК поради изтичане на предвидената в закона абсолютна давност за наказателно преследване.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване или протест пред ВКС на РБ в 15 дневен срок от получаване на съобщението, че е изготвено и обявено.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____